

ŠKOLÁK

ZŠ T. G. Masaryka
a MŠ Dolní Bousov

Číslo 3
Ročník pátý 2012

Podivná zima

Leden? A kvetou kytky? ANO! Letošní zima, kdy kvetou květiny, je opravdu mimořádné období. Na přelomu prosince a ledna nám na zahrádce vykvetla růže. Již odkvétla, ale kdo kdy viděl na zahrádce růži v lednu? Teď už kvetou první jarní kytčky jako sněženky, bledule, dokonce i petklíče ukázaly svoji světle žlutou barvu. Sníh byl dlouho jen na horách. Je to škoda, protože když už sníh padal, vydržel jen chvíli. Rozpustil se a vzniklo čvachtavé bláto. Nemohli jsme se koulovat, stavět sněhuláky a iglú, ale také jsme neudělali radost svým pejskům házením sněhových koulí a sněhu. Místo krásné zasněžené krajiny bylo všude bláto a klouzalo se to. A umíte si představit, kdyby se počasí obrátilo a sníh začal padat v létě? Kvetou květiny, koupeme se v bazénu a ve chvílce je všude bílo a voda ve vašem bazénu zamrzá ... Co dělat? Alespoň si můžeme číst a nebo se učit, že...? Tak pěkné jaro!

Terka☺

Co padá z nebe?

Nevíte? Ale čtvrtáci to vědí!

Jednou, co se nestalo! Nikdo neví, kdo peřiny rozpáral. Jedno peří za druhým, až na zepadají, vítr je rozfouká po celé zemi. Jednou hromy burácely a za chvíli: Buch, buch, buch! Někdo klepe, tak jdu otevřít, ale místo toho, aby tam někdo stál, déšť mě pěkně polil. Jednou v noci za šera, klap, klap, bum-bác plesk, někdo z nebe hodil kuličky. Probudily nejen mě, ale i celou rodinu. To byl rachot! Hodně hodně velký.

Tereza Sudíková

Když sněží a navečer prší, řekneš si: "Dobře, jedna přeháňka neuškodí." Ale když se ráno koukneš z okna, místo bílé přikrývky uvidíš ošklivé bláto.

Jan Oláh

Z nebe padá voda na domy, na auta a do rybníků.

Lukáš Plešinger

Z nebe padají bílá peříčka. V domech se začne topit. Zatopíme - dotopíme, rychle z domu vyletíme. Hrajeme si chvíli a pak zase domů jdeme.

Rudolf Laury

Z nebe padá bílé peří. Studené, ale blýskavé. Děti rychle běží ven podívat se. Co to tam padá? Rychle berou ven boby. Bruslí jako blesk.

Lukáš Šída

Když z nebe padá hvězda, znamená to, že si můžeme něco přát. Třeba že chci mít vlastního koně, sedlo a stáj.

Kristýna Zítková

Z nebe padá sníh, páda i hvězda. Lehce mrholí, zvedá se vítr. Z nebe padají i kroupy velké jako dukáty. Sníh je bílou ozdobou nebe.

Marie Burešová

Když z nebe padá zmrzlá voda, děti jášaj hola, hola..Ale když zas padaj kroupy, děti běží do chaloupky. Když padá voda jen, bláto s bahnem běží ven.

Lád'a Zítka

Padej snížku drobně,
ať tě máme hodně.
Z nebe padá krásný sníh
a pak jedem na saních.
Koulovanou máme rádi,
když však prší, nejsme rádi.
A když padaj jednou kroupy,
zalezem si do chalupy.

Petr Ort

Padaj kroupy drobně,
ať jich máme hodně.
Padaj kroupy na Zéland na Nový,
padejte, kroupy, na naše na hory.
Štěpán Pavlíček

Co se dětem povedlo . . .

Víte, jak se žáci 4.B učí vyjmenovaná slova?

Dostali za úkol, aby užili ve větách slovní spojení **BYLI BRÁCHOVÉ**, *BILI BRÁCHU*, **BRATR BILL**, *BÍLÝ BRATR*. Podívejte se, jak se jim to povedlo.

Byli bráchové v jednom domě, žili si tam srandomně. Dva kluci mlátičky bili bráchu. Můj bratr má kapelu Bratr Bill. Můj otec je slepý, bílil dům, nevšiml si bratra, nabílil ho bílým Primalexem, nešlo to smýt a teď mu říkáme „Bílý bratr.“ **Marek Mayer**

ci z bytu byli bráchové. Dnes ve škole bili bráchu. Zítra přijede můj bratr Bill. Mám bratra, protože spadl do mouky. **Kristýna Veselá**

Michal a Josef chtěli, aby byli bráchové. Aleš a Jindřich bili bráchu Tomáše. Můj bratr Bill mě má moc rád. Na bráchu spadl kyblík s bílou barvou a stal se z něj Bílý bratr.

Kamila Smandrová

Co se u nás všechno děje aneb Školní akce v 1.pololetí

9. 9. 2011- Zahájení školního roku
22. 1. 2011- Florbalový turnaj dívek ze 6. a 7. třídy
Logická olympiáda 2011
k. září - 8., 9. třída - Dějepisná exkurze do Nového Města n/M,Náchoda ...
září - 1. třída se vydala s paní učitelkou Konývkovou na houby do lesa
11. 10. 2011- Setkání se spisovatelkou Ivonou Březinovou
9. a 3. třída - Projekt <i>Co na to děti</i>
4. 11. 2011-8. a 9. třída se vydaly do cukrovaru v Dobrovicích
10. 11. 2011- Basketbalový turnaj
listopad - 6. Třída - Den bílé hole
listopad - 8. třída - Knižní veletrh
7. 12. 2011- Sazení krokusů (v rámci projektu Krokus)
20. 12. 2011- 8. a 9. třída se vydaly na exkurzi do Dlaskova statku a do Turnova
Zač. prosince - 9. třída - Příběhy bezpráví (celodenní project)
7. 1. - 14. 1. 2012 - Lyžarský kur
po celé pololetí - plavání
2. 2. 2012 - Okresní dějepisná olympiáda
6. 2. 2012 - Florbalový turnaj dívek z 8. a 9. tříd
10. 2. 2012 - Zápis do 1. třídy

Zpracovala **Kajuška**

Vysvědčení - Malá pololetní anketka

I toto pololetí dostal každý z nás ten kus papíru, který některým mění život. Prvňáčkové vstupují do světa plného známek a devátákům se pomalu otevírá nový život. Někdo byl s vysvědčením spokojený, jiní by ho nejradyji zahodili.

A jak jste letos dopadli vy? Jste spokojení?

Sandra Kalenská, 8.tř: Mohlo to být lepší měla jsem se více snažit, byla jsem líná a nechtělo se mi učit, protože jsem věděla, že toto vysvědčení ještě nejde na školy!

Izabela Demelová, 1. tř: Bylo hezké, měla sem s něj radost.

Daniel Zoufalý, 2. B.: Moc se mi líbilo.

Natálie Žižková, 1. tř.: Měla jsem z něj radost a těším se na další.

Jakub Kalina, 6. tř.: Vůbec se mi nelíbilo, ale chci ho zlepšit.

Natálie Sixtová, 1. tř.: Bylo moc hezké.

Marie Brynychová, 7. tř.: Nelíbilo se mi, určitě ho zlepším.

Petr Ort, 4.A: Bylo dobré, ale příště se budu více snažit!

Denisa Kodryková, 2. B: Mám z něj radost.

Pavla Kverková, 9.tř. : Ušlo, až na nějaké to zlepšení nebo zhoršení známek.

Ptala se Viktorie Kalinová

Pár řádků bez jakýchkoliv srdíček, sladkých slov, zlatíček a miláčků . . . odpočíntě si od té reality kolem

Dovolím si pustit se do svátku zamilovaných. Většinou slyšíte, jak si na Valentýna stěžují nezadaní. Tady vám ale ukážu svůj pohled. Pohled holky, která, doufám, bude na Valentýna šťastně zamilovaná a její láska bude opětovaná. I tak mám na tenhle přelázaný den hodně záporných vět. Jak se říká, zamilovaní by si měli užívat dny lásky nejen na určené datum! Ještě ani nebylo čtrnáctého a všude se objevovaly reklamy se srdíčky. I já se pouštím do tohoto tématu. Doléhalo na mě totiž ze všech výloh, televizních reklam i písniček. Podle mě by si ti dva, co mají ten den "svátek," měli užít spolu, sami, dát si nějaký ten dárek, ale nedělat kolem toho takové pozdvižení. Je to jen v podstatě nedůležité číslo v kalendáři. Úplně obracím oči v sloup nad těmi lidmi, co si týdný před Valentýnem shánějí protějšek, jen aby nebyli sami. To kdyby náhodou někdo věděl, že je dotyčný sám, to by bylo trapné. Prý. Tohle nikdy nepochopím. Láska až za hrob, opravdu. Jestli mám něco říct nezadaným lidem, pak je to to, že by místo truchlení měli slavit. Nemusíte si kupovat žádný dárek, to je plus !:D Raději si za ty peníze kupte něco, co vás opravdu potěší a jděte se někam odreagovat. Být nezadaný je ve spoustě ohledech výhra. Věřte mi. Nic vám nedá tolik možností, jako právě tenhle druh svobody. GAZA

ACH TEN “VALENTÝN” . . .

“Chci ti říct, že mám tě rád, že miluju tě jako blázen!”

Adriana Kolková

Chci spát, opravdu ze všech sil se snažím usnout. Ale nejde to. Vždy, když už se polehoučku dostávám do fáze polobdění, náhle se objeví nějaký impulz, jako potřeba přetočit se na druhý bok, a ten omamující, lehce rozmazaný svět je pryč a já opět jasně vidím skoro všechny temné kouty mého pokoje. Vidím lampičku, kterou jsem odložila na vedlejší skříň, protože přestala svítit. Proč vlastně přestala svítit? Možná pouze praskla žárovka a já neměla dost chuti dojít za tatškou a požádat ho o novou. Tomu se říká krutá lenost. A támhle je můj oblíbený plyšák. Kolik už to je let, co jsem ho dostala? No nic, měla bych znovu zkusit usnout. Ráno musím do školy. Jen si načechrat polštář a pohodlně si ho dát pod hlavu. Snad tento pokus bude lepší. Ale ne, už je to tu zase, zelené oči a ten milý úsměv, úsměv, při kterém tají všechny ledy Antarktidy. Vystoupilé lící kosti, ráda bych se dotkla, ale to by znamenalo další pohyb a obraz, malá vzpomínka, by odešla. Už jen kvůli tomu útržku z mé paměti se nesmím pohnout a všechno zkazit. Kdyby se tak přání pro jednu stala skutečností. Jen kdybych věděla jak na to. Netuším, jak na tom jsem, co si o mě myslí. A nevědomost je nepříjemná věc. Jak říct mám tě rád? To se přece neříká běžně každému, kdo projde okolo. Aspoň by se to nemělo říkat. Když už to jednou vyslovím, myslím to vážně a upřímně a jen tak to nevezmu zpět. Musím to vyslovit s rozmyslem a také si být stoprocentně jistá. Teď si jistá jsem. Když já mu to nemůžu říct. Co by si o mně myslel. Jak já bych se styděla. A co by tomu řekli ostatní? Musím si ještě všechno rozmyslet. Co mi to přinese? A co mi to vezme? Jen se nebát . . . Stačí jen . . . Dobrou noc.

Velký rozhovor s paní učitelkou Helenou Pánkovou

o jejím návratu po mateřské dovolené a o jiných věcech

Paní učitelko, těšila jste se po mateřské dovolené do školy?

Ano. Těšila jsem se mezi lidi, na práci, ale ne na ranní vstávání.

Jaký jste měla pocit, když jste po dlouhé době byla zpátky ve škole? Jak Vás přivítali Vaši kolegové? Kolegové jsou milí. Byla jsem rozhodně nervózní, ale spíš z představy, jak skloubím svoji práci s péčí o děti (běhání do školky, družiny, úkoly druháčka ...)

Jakou školu jste vystudovala? Bavily Vás ve škole předměty, které teď učíte?

Vystudovala jsem Univerzitu v Liberci, Pedagogickou fakultu. Asi jako každého studenta mě nebavilo úplně všechno, ale čeština mě baví už od základní školy.

Chtěla jste vždycky být učitelkou? Ano.

Jak dlouho už učíte? Učila jste i na jiné škole? Co jste tam učila?

V roce 1999 jsem nastoupila na ZŠ v Hrádku nad Nisou, pak jsem učila krátce v Brodcích nad Jizerou a po první mateřské jsem nastoupila tady v Bousově. Učím především češtinu a němčinu, občas dějepis a občanskou nebo rodinnou výchovu.

Můžeme se zeptat, co Vás na učení nejvíce baví?

Asi práce s dětmi, potěší mě, když vidím, že se něco nového naučily a mají z toho radost.

Oblíbila jste si za toho půl roku, co jste zpátky ve škole, některou třídu víc než ostatní?

A proč? Asi nejlíp se mi pracuje se 4. A, protože je jich jen devatenáct. Mám pocit, že na ně víc „vidím“, že při hodině pracují všichni.

Víme o Vás, že jste velká čtenářka. Čtete také svým dětem? Líbí se jim to?

Ano, čtu oběma (každému zvlášť, Kačka je na pohádkách, Martina už baví i příběhy o dětech nebo zvířatech). Předpokládám, že je to baví, protože na čtení na dobrou noc každý večer trvají a vyžadují ho.

Četla jste už jako malá? Jaké knihy to byly? Co čtete teď? Máte nějakou „oblíbenou“ knihu či oblíbeného spisovatele? Čtu od té doby, co jsem se to naučila (do té doby nám četla mamka). Zpočátku to byly dětské knihy, pak jsem přešla k těm o lásce v jakékoli podobě a najednou jsem zjistila, že mám přečteny téměř všechny knihy od Emila Zoly. Také knihy Karolíny Světlé jsem přečetla téměř všechny. V poslední době mě zaujaly detektivky z lékařského prostředí.

Řeknete nám, jak velká je Vaše domácí knihovna?

Pár poliček, já si knihy kupuju jen výjimečně, často kupuju jen ty pro děti. Všude, kam jsme se přestěhovali, jsem během týdne zaregistrovaná v knihovně a vydatně si půjčuju.

Přišla jste, když byla rekonstrukce školy téměř hotová, to nejhorší už bylo za námi. Jak se Vám nová škola líbí? Nové věci jsou vždycky hezké, teď je jen na nás všech, aby hezké i zůstaly!

A poslední otázka. Kdybyste měla říct, v čem by se měli někteří žáci zlepšit, v čem máme nedostatky, co byste nám poradila?

Číst. Číst cokoli, co vás baví – a občas se i učit . . .

Ptala se SanulQa

Přišlo jaro přišlo . . .

Malá anketka o tom, co jste dělali v zimě.

Já jsem jezdila na koni a stavěla sněhuláka. (Veronika Kirajnová, 7. třída)

Koukala jsem se, bobovala a bruslila. (Týna Hudcová, 1. třída)

Jezdil jsem na bobech, byl jsem nemocný. (Tomáš Míč, 4. třída)

Já chodím s klukama ven bruslit nebo hrát hokej. Nebo také stavím se sourozencem sněhuláka. Hokej hraju v zimě asi nejraději, protože ho hrajeme až do noci a je sranda. (Libor Rudavský, 5. třída)

Já jsem v zimě většinu času zachumlaná v peřinách. Kamarádi jsou ale neoblomní a z postele mě vytáhnou ven. I když mám potom modřiny, nikdy toho nelituji. A potom vzpomínám na čas strávený s nimi. (Barbora Ouředníčková, 8. třída)

Čuměl jsem do stropu a byl u počítače. (Lukáš Rosecký, 4. třída)

Já jsem chodila ven bruslit a bobovat. (Monika Šemberová, 3. třída)

Byl jsem na horách lyžovat. (Kuba Kyzivát, 2. B)

Byla jsem na Ještědu a v Německu. (Romana Hynková, 5. třída)

Bruslil jsem a lyžoval. (Matěj Slánský, 6. třída)

Ptala se Karča

Zápis do první třídy

Jak už všichni jistě víte, desátého února proběhl na naší škole zápis budoucích prvňáčků do první třídy. Žáci vyšších tříd nakreslili spoustu krásných obrázků, kterými byla škola vyzdobena, některé třídy dokonce vyrobily svým budoucím spolužákům dárek. Osmáci například udělali krásné pexeso, velké tašky, hrnečky z papíru ... A tak se ti malí už určitě nemůžou dočkat, až sem poprvé vkročí se svou novou školní aktovkou. I jejich rodiče už určitě přemýšlejí nad tím, jak jejich dětičky zvládnou učení a chození do školy, a pomalu jim už pořizují aktovku, penál a pero.

Představte si, že letos bylo budoucích prvňáčků kolem padesáti! To jsme je přeci nemohli vyslyšet všechny! A protože většina dětí i dospělých odpovídala podobně, udělali jsme jen takovou malou „anketku“, aby to nevydalo na celý časopis.

Na otázku „**Na co se těšíš do školy?**“ většina dětí odpověděla, že na kamarády, na paní učitelku a někteří dokonce na to, co se budou učit, protože už chtějí umět číst a psát... ☺

Pak jsme vyzvídalý, zda se dětem a jejich rodičům škola líbí. Odpovědi byly jednoznačné. Jak dětem tak dospělým se líbí.

Závěrečná otázka byla pro rodiče: Kdybyste mohl/a, vrátil/a byste se do školních let? Proč? Několik rodičů odpovědělo, že ano, že se jim po dětství stýská, ale jinak skoro všichni řekli, že určitě NE! Nechtějí se znovu učit a školu prý neměli moc v oblíbeně...

Ptala se Terka☺ s Katkou Novákovou

Katka Horylová – Román (pokračování zajímavých životních příběhů vaší oblíbené Andy)

Andy klepne pepka /5. kapitola/

Po obědě Andy pořád naléhala na tatínka, ať jim konečně řekne, co se stalo. Andy se hrozně bála o svého Danečka. Všichni tři se posadili na pohovku a tatínek jim začal vypravovat příběh od začátku. „Šel jsem do práce a nic jsem nevěděl, jako teď nevíte nic vy. Byl to takový normální den v práci. Přišel jsem domů a vytáhl jsem ze schránky dopis od naší firmy. Stálo tam:

Milý pane Opate, s radostí Vám oznamujeme, že jste byl povýšen na ředitele firmy EPAu Karlových Varech. Dostáváte k dispozici dům a auto. Prosíme, abyste nastoupil 1. dubna tohoto roku. Děkujeme a těšíme se na spolupráci s Vámi.

„COŽE?! No to né! Já se nechci stěhovat! To v žádném případě. Já chci zůstat tady!“ panikařila Andy. „No tak, Andy, zlatičko, najdeš si nové kamarády a Verča se o Danečka postará.“ Utěšoval ji tatínek. „Jo tak tys byl u Špálů, jo? A já o tom nevím?! Aspoň jsi mi to mohl říct jako první, nemyslíš?“ rozčilovala se Andy.

„Andy, já se o Danečka postarám, neboj. Budu ti psát dopisy a ty si rozhodně najdeš kámošku. To spíš já si tu nikoho nenajdu,“ zesmutněla Verča. „Holky, obě si určitě najdete kamarádky.“ „Ale počkej, je tam napsáno 1. dubna?“ „Ano, 1. dubna. Já vím, že je to už za tři týdny, ale pro mě to hodně znamená. Budeme mít dům a auto a určitě se tam najde jeden pokoj pro Verču, až budou prázdniny.“ „Já to chápu tati, ale s kým já budu slavit narozeniny? Vždyť to tam budeme teprve šest dnů. Za šest dní si nemůžu najít kamarádku.“ „No jo, vidíš to. Ale určitě si za ten týden aspoň jednu kamarádku najdeš.“ „Já nechci rušit, ale já budu muset jít domů,“ připomněla se Veronika. „Tak ahoj, Verčo.“ „Ahoj, Veru, a pozdravuj Danečka.“ „Ach jo, tati, já se tam bojím.“ „Budeš tam chodit na gymnasium, ne?“ „Asi jo. A můžu mít žlutý pokoj?“ „To víš, že ano, broučku. Budeš tam mít i vlastní počítač a televizi.“ „Tak to už se tam docela těším.“

Druhý den byla ve škole Andrea jako tělo bez duše. „Ahoj, nechtěla bys jít dneska ven?“ ptal se Andy Vít. „No, já nevím, dneska asi ne, já musím pomalu začít balit.“ „Ty někam jedeš?“ „Jo, budu se stěhovat.“ „Cože? To nemůžeš!“ „Proč ne? Docela se tam i těším. Potkám tam nové lidi. Ale po někom se mi stýskat bude.“ „Po kom?“ ptal se Vít s nadějí v hlase. „Po Verče a Danečkovi.“ „Aha, hmm, tak ahoj a měj se tam.“ „Jo, děkuju.“ Zazvonilo.

Andy vyšla ze školy jako poslední. Dneska musí roztřídit věci, které si vezme, které dá Verče a které vyhodí. Moc se jí do toho nechtělo, ale co mohla dělat? Nic jiného jí nezbývalo. Zpívala si u toho „Rodné údolí“ a občas jí mezi šatstvo ukápla slza. Ještě dva týdny! To je 14 dní, a to je 336 hodin. A to je docela málo! Uplynul další týden a Andy už si začala zvykat na to, že už nebude bydlet tam, kde od malička vyrůstala.

Příjezd do nového města /6. kapitola/

Andy polovinu cesty zaspala. Probudila se, až když přijeli do Karlových Varů. Zastavili u velkého bílého domu. „Tak tady budeme bydlet,“ řekl pan Opat. „To je nádhera! Tady se mi bude líbit. Kde budu mít pokoj?“ „Počkej, Andy, musíš pomalu. Všechno si krásně uživej.“ „Jasan.“ Andrea se rozeběhla ke dveřím. Byla tam velká předsíň, chodba, dvě koupelny, kuchyň, jídelna, obývací pokoj, ložnice, pracovna a hlavně Andrein pokoj. Byl vymalovaný žlutě tam p. Stála tu postel, psací stůl a na něm počítač, televize, dvě šatní skříně a tři malé skříňky. Byl to pokoj snů. Zatroubilo auto. Byli to stěhováci, kteří jeli celou cestu za nimi. Andrea rychle utíkala ven pro své věci. Bleskurychle si vybalila. Pan Opat přišel do pokoje, a nemohl věřit svým očím. „Kdy sis to vybalila? Vždyť jsme tu teprve půl hodiny. Ty jsi ale rychlík.“ „Já vím, já se chci rychle zabydlet. Můžu napsat Verče, že už jsme dojeli?“ „Ano, a honem, ať jí něco neuteče,“ zasmál se pan Opat. Andrea si zapnula počítač, spustila e-mail a napsala Verčinu adresu. Psala:

Ahoj Veru, teď jsme přijeli. Je to nádhera. Až přijedeš, půjdeme do lázní, jo? Jsem zvědavá, jak to bude probíhat tady, tím myslím jako ve škole. Doufám, že si najdu kamarádku, nebo že v naší třídě bude nějaký hezký a nezadaný kluk. To by se mi líbilo! A co ty a Vít? A už máš nějakou kámošku? Andy ☺

Než Verča odepíše, půjde si Andrea prohlédnout pořádně celý dům. Pak si udělali s tatínkem večeři. Po večeři upalovala Andrea zpátky do pokoje. Ano, měla novou emailovou zprávu: *Ahoj Andy, to je dobře, že je to tam nádherný. Určitě se přijedeme podívat. To bych si nenechala ujít. A do lázní se moc těším. Kámošky si určitě najdeš, já už si našla. Bude to znít divně, ale je to Fiona. S Vítkem pořád chodím, už o nás ví celá třída. A nebude trvat dlouho a bude o nás vědět i celá škola. Napiš mi, až poznáš kámošky nebo toho kluka. Všem se tady po tobě moc stýská, i Danečkovi. Musí mít v pelišku i tvou fotku. Ahoj Verča.*

„Teda, Daneček spí s mojí fotkou. Já na něj taky musím pořád myslet.“ Otevřela krabici, kterou ještě neměla vybalenou a vytáhla dvě tlustá fotoalba. Jedno bylo s Danečkem a tatínkem a druhé třídní. Daneček tam byl ještě jako malé poupátko. Ve třídě byla vždy legrace, hlavně když měli paní učitelku Mocnářovou (to byla Andreina třídní). Vždy se nasmáli a do školy se těšili. Zavřela fotoalba. Kdyby si je prohlížela ještě chvíli, asi by se rozplakala. Ale co bude dělat zítra? Zítra je neděle a po ní pondělí a to už půjde Andrea do školy. Moc se tam těší, protože půjde na gymnázium a tam se bude cítit lépe, než v předchozí škole v Dolním Bousově. Ale teď už je čas jít na kutě.

Ráno se probudila dříve než tatínek. Udělala mu snídani. Uvařila jeho nejoblíbenější jídlo – palačinky, mňam. Donesla mu je na tácu až do postele. Pan Opat byl překvapený, ale za snídani pěkně poděkoval. Když oba dva došídali, domluvili se, že se půjdou projít. Byla tu krásná příroda a docela blízko měli i lázně. Do školy bude Andrea chodit pěšky, protože to má jen pár metrů. No, vlastně přes tři ulice, ale to není zase tak hrozné. Došli si do cukrárny, oba si dali dva kopečky vanilkové zmrzliny. Zastavili se v parku a povídali si. Potom už museli jít, protože byl čas na oběd. K obědu společně uvařili guláš. Byl moc dobrý. K večeři prý Andrea upeče bábovku. Po vynikající bábovce se Andrea šla vykoupat a potom hupsla do postele. Ještě si chvíli prohlížela časopisy a když spatřila krásného blondáťeho kluka s modrýma očima, zastavila se u něho. Přečetla si o něm pár slov a prohlížela si dál. Pak už byla docela unavená, a tak usnula.

Ráno ji probudil pan Opat a navrhl Andy, že ji první den do školy odveze. Andrea souhlasila. Rychle se převlékla, nasnídala se a mohli vyrazit. Z auta vystupovala zrovna nějaká paní, která vypadala jako učitelka. „Dobrý den.“ pozdravila Andrea. „Ahoj, ty jsi ta nová vid’? Jak se jmenuješ?“ „Ano, jmenuji se Andrea Opatová.“ „Já budu tvoje nová třídní učitelka,“ vedla

ji po schodech nahoru. Andy přišla do třídy a tam bylo ticho. Ne jako ve třídě v Dolním Bousově, kde všichni stále křičeli a neposlouchali. Tady všichni seděli v lavici, učili se a byli ticho jako pěna. To se hezky poslouchalo. Zazvonilo a děti se v mžiku zvedly. „Ahoj, děti, posad'te se. Tohle je vaše nová spolužačka Andrea Opatová.“ „Ahoj,“ pozdravila ze slušnosti Andrea. „Andreo, posad' se tady do třetí lavice vedle Terky.“ Andy si tedy sedla do třetí lavice vedle dívky, která se zřejmě jmenovala Tereza. Tereza měla černé vlasy a zelené oči. První hodinu se jen seznamovali. Andrea si pamatovala jen jméno Terky a potom ještě jedné holky, Míši. Nesměla zapomenout jméno Maxe. Ten byl nejhezčí. Vedle něj seděl Richard. Max - to je krásné jméno. I krásný kluk. Má hnědé vlasy a modré oči. Jééé. Andrea se zamilovala. Zazvonilo na přestávku. Max asi kamarádil s Richardem, protože šli spolu k oknu do zadní části třídy a povídali si. Ten Richard měl hnědé kudrnaté vlasy a modré oči. Za Terkou přišla Míša. Ta měla blond vlasy a zelenomodré oči. Byla okouzující. Povídaly si o Maxovi. Andrea z rozhovoru poznala, že Míša miluje Maxe a Terka Richarda. Tak to v žádném případě Maxe neuloví, když má takovou konkurentku. Ach jo, první den ve škole a hned si najdu nepřátele. Možná se se mnou budou bavit, když jim neřeknu, že jsem se hned první den zamilovala do Maxe. Už zvoní zase na hodinu.

Čtrnácté narozeniny

Nikola Kršíková

“A je to tady! Dnes je pátek, mám své čtrnácté narozeniny. Ale k čemu mi to všechno vlastně je? Do školy stejně musím,” mluvila sama se sebou Rikky při čištění zubů. Uběhlo pár minut, co vlezla Rikky do koupelny, a už na ni bouchal mladší bratr Dawe, ať pohne. Rikky po chvilce opustila koupelnu a šla se připravit do školy. Po pěti minutách seběhla ze schodů dolů, aby řekla tátovi, že je hotová a že už ji může hodit do školy. Přijela ke škole, vylezla z auta a před ní stál její kluk Tommy. Tommy ji objal a políbil na tvář. Pár metrů od nich stály jejich dvě nejlepší kamarádky. Přiběhly k nim a volaly: „Všechno nejlepší, Rikky!” a začaly Rikky objímat. Všichni se dohodli, že hned po škole spolu pojedou na vyjížďku k nejvyšší skále v okolí, Králově holi.

Konečně skončilo vyučování a oni s nadšením pospíchali ke koním. Ve stáji se pozdravili s Tobbym a zamířili k boxům, kde stáli čtyři krásní koně. Melinda - strakatá kobyłka paint horse, Prima - bílá kobyłka, český teplokrevník, a dva koníci v posledních dvou boxech, Marry a Zázrak. Každý ze čtveřice kamarádů vyčistil svého koně, nasedlali je a vyjeli ze stáje směrem k lesu. Byly to ty nejkrásnější narozeniny, jaké mohla Rikky prožít!

Bloudím tichými ulicemi

Jakub Bechyně

Bloudím tichými ulicemi nočního města, z nebe se zvolna snášejí bílé vločky. Jdu, nevím kam, přemýšlím o životě. Co to vlastně je ... život? Je to pomyslná čára, která člověka doprovází od prvního nádechu, až do posledního tlukotu srdce. Někdy se život nevydaří, člověk zemře poměrně mladý. Dnes odpoledne k nám domů přišel doktor. Řekl mi hroznou zprávu. Matka má poslední stádium rakoviny a do konce života jí zbývá pár hodin. Proč je osud tak nespravedlivý! Stojíme sice na prahu století s číslem dvacet jedna, ale většina života naší rodiny se odehrává ve století dvacátém. Bylo to století pokroku, ale taky dvou světových válek a čtyřiceti let železné opony. Můj děda byl na začátku šedesátých let vězněn jako politický vězeň. Šíření letáků s protistátním obsahem. Podařilo se mu utéct, chytili ho. Řvali na něj stůj, stůj! Zastřelili ho v ostnatých drátech. Ale to je už historie. Za hodinu bude půlnoc. 24. prosince. Nechce se mi domů, protože tuším, co mě tam asi čeká.

Sociální sítě

Katka Horylová

"Moniko, běž už od toho počítače!" křikla na mě máma snad už popadesáté. Jsem tu přece jenom chvilku, tak co šílí. Zrovna jsem si založila účet na xteenu. Je to bomba! Je mi patnáct, ale do informací na profilu jsem si napsala, že je mi sedmnáct. No co, to nikdo nepozná. Já i celkem na těch sedmnáct vypadám. Teď jsem se dala do duelu s nějakou holkou. Žádná konkurence! Obličej má plný beďarů a rovnátka. Zasmála jsem se. "Říkám to naposledy, pak tam vlítnu a vyhodím ti ten počítač oknem!" vyhrožovala máma. "No jo," zamumlala jsem a odhlásila se. Sešla jsem dolů a hodila sebou na gauč. Zapnula jsem telku a dívala jsem se na *Buffy, přemožitelka upírů*. "Okamžitě to vypni!" zařvala na mě máma z kuchyně. "To si myslíš, že půjdeš od jedny bedny ke druhé?" řekla našťvaně. Otočila jsem se na ni a protože byla ke mně zády, vyplázla jsem na ni jazyk. Nechala jsem televizi puštěnou a vyběhla po schodech do pokoje. Zavřela jsem se v pokoji a pustila si na plný pecky hi-fi věž. Posadila jsem se na židli a čekala. Rozletěly se dveře. Máma vypnula rádio a podívala se na mě. Z očí jí vyzařoval vztek. "Co si o sobě myslíš?!" vpálila mi do obličeje. Upřeně jsem jí koukala do očí. Nevydržela to a ucukla. Zakřenila jsem se. "Běž ven." poručila mi a odešla. Ven, ven. To se jí řekne, ale s kým? Zavolám Radce. Vytáhla jsem mobil a naťukala její číslo. Vzala to po prvním zazvonění, což u ní nebylo běžné. "Raduš, nechceš jít ven?" zeptala jsem se místo pozdravu. "To seš ty, Moniko? Nemůžu, čekám důležitý telefonát. Tak zavěs a neblokuj mi síť," zavrčela a ukončila hovor. No nic, zkusím třeba Pavlínu. Teď jsem čekala trochu déle. "Mončo?" přivítala mě. "Pájo, nechceš jít ven?" zeptala jsem se prosebně. "Chci..." řekla ledabyle. "Tak fajn, kde se sejdeme?" přerušila jsem ji. "Ale nemůžu, mám zaracha," dokončila větu. "Ahá, tak nic." zabručela jsem. Klikla jsem myší a obrazovka monitoru se rozzářila. Ať si máma říká, co chce. Přihlásila jsem se na xteen. No, vedla jsem o padesát hlasů. Což znamená, že jsem měla padesát já a soupeřka ani jeden. Zakřenila jsem se.

Jé, někdo mi komentoval fotku. *Teda, to je ale sexy kočka! :P* Napsal k fotce nějaký kluk. Okamžitě jsem klikla na jeho fotku a prohlížela si profil. Hmm, je mu osmnáct, je svobodný, nezadaný, hledá holku a je hezký. Shrnuto a podtrženo: já jsem ta holka. To mi přišlo docela fajn, a tak jsem mu napsala zprávu: *Ahoj Mirku, děkuji za koment u mé fotky. Moc mě potěšil. :))*... Stručné a skromné. Snad na něj zapůsobím. Slyšela jsem mámu na schodech, a tak jsem se rychle odhlásila a skočila na postel. Vzala jsem první sešit, který jsem viděla a otevřela ho. Máma nakoukla do dveří, podívala se na mě, viděla sešit a řekla: "Já si to myslela," zasmála se, zakroutila hlavou a odešla. „Co jí je?“ pomyslela jsem si. Podívala jsem se do sešitu a vtom mi to došlo. Držela jsem ten sešit vzhůru nohama. Dostala jsem záchvat smíchu. Já jsem ale pako! Smála jsem se, až mi tekly slzy. Slyšela jsem bouchnout domovní dveře. Sláva! Máma odjela do práce. Jsem doma sama.

Pustila jsem si písničky a přihlásila se na xteen. Jé, jedna nová zpráva. Klikla jsem na ni. *Ahoj Mončo, za pravdu se neděkuje :))* . *Mimochodem, přidal jsem si tě na facebooku.* Honem jsem se přihlásila na face. Ano, byla tam od něj žádost. Přijala jsem ji a čekala, až se objeví v chatu. Bum ho a je tam. Klikla jsem na jeho jméno a napsala jsem mu:

Monika: *Ahoj :)*

Mirek: *Ahoj :)*

Nevěděla jsem, co mu mám dál psát. Je divný ptát se ho, jak se má.

Nemusela jsem nad tím dumat dlouho, protože napsal jako první.

Mirek: *Mončo, moc se mi líbíš. Kde bydlíš? Chtěl bych se s tebou sejít.*

Monika: *Ty se mi taky líbíš ;)* *Bydlím u Mladé Boleslavi.*

Mirek: *To je fajn, já bydlím v Bolce. Nechceš dneska přijet? Šli bychom do Bondy :))*

Chvíli jsem přemýšlela, co by se mohlo stát. Ale co, v Bondy bude plno lidí.

Monika: *To zní jako dobrej nápad :) Kouknu se, v kolik mi jede vlak.*

Poté jsem mu napsala, že mi vlak jede za hodku a že se jdu připravit.

Oblékla jsem si své nejoblíbenější rifle, tílko s větším výstřihem a rozepínací mikinu.

Trošku jsem se namalovala a šla jsem si vyčistit zuby.

Na nádraží jsem byla o deset minut dřív. Když vlak přijel, nasedla jsem a za chvíli jsem ukazovala průvodčímu jízdenku. Pozorovala jsem oknem přírodu. Docela jsem se bála. Ale nesmím na to myslet. Stromy se rozmazaně střídaly s loukou.

Přišla jsem do Bondy a rozhlédla jsem se. Dohodli jsme se, že se sejdeme u jezdících schodů. Stál tam nějaký kluk, ale nezdálo se mi, že by mu bylo osmnáct.

Byl možná o kus větší než já. Měl značkovou bundu i boty a byl ke mně otočený zády.

Vzápětí se otočil a naše oči se setkaly. Zachvěla jsem se. V břiše jsem ucítila šimrání a podlomila se mi kolena. Pobaveně se na mě usmál a stoupl si vedle mě.

"Nevypadáš na sedmnáct," zasmál se. Podle jeho tónu jsem usoudila, že mu na tom nezáleží. Počkat, já že nevypadám na sedmnáct? "Ty taky nevypadáš na osmnáct," odsekla jsem. "To proto, že je mi šestnáct," zakřenil se. Vykulila jsem na něj oči.

"A kolik je tobě?" zeptal se mě, když se přestal smát. "Patnáct," usmála jsem se na něj omluvně.

To odpoledne jsme si opravdu pěkně popovídali. A jak jsme senasmáli! Je strašně fajn. Vyměnili jsme si telefonní čísla a domluvili se na další schůzce. Brzy jsme spolu začali chodit. Měla jsem štěstí. Ale pozor! Internet může být i nebezpečný! Každý nemusí mít takové štěstí jako já. Třeba se za krásným klukem skrývá . . .

NAŠE HOBBY - NAŠE HOBBY - NAŠE HOBBY - NAŠE HOBBY

Katka Nováková z osmé třídy má zajímavé koníčky. Jezdí na horolezecký kroužek - „horolezák“ a chodí do Sboru dobrovolných hasičů, tedy na tzv. „hasičák“. Vyzpovídala jsem ji, aby ti, kteří by také chtěli zkusit něco podobného, věděli, do čeho jdou.

Katko, jak dlouho do těchto kroužků chodíš? Jak ses k těmto koníčkům dostala?

Na horolezení chodím asi tak šest let. Jako malá jsem lezla snad všude, tak nebylo o čem přemýšlet. A k hasičům? Tam chodím třetím rokem. Dostala jsem se tam na oslavě čarodějnic, když se mě zeptali, jestli bych se nechtěla přidat.

Chodí tam jen děti, nebo i dospělí? Jak staré?

Na horolezák chodí asi tak čtyři sedmileté děti a pět starších, od 13 do 16 let. Aktivní hasiči jsou od 3 asi do 45 let.

Jak probíhá vaše schůzka?

Na „horolezáku“ se chvíli bavíme, pak někdo natáhne lana a začíná se lézt. Občas máme i soutěže. U hasičů to záleží na tom, při jaké příležitosti se sejdeme (závod, zvaní na ples ...).

Co během vašich setkání nejraději děláš?

Na „horolezáku“ ráda lezu, závodím a bavím se s kamarády. U hasičů také ráda závodím, pomáhám plánovat různé akce nebo se společně bavíme ...

Vyhrála jsi někdy něco?

Na „horolezáku“ jsem vždy v Dětenicích a v Jičíně vyhrála 3. místo, v Praze jsem se umístila na 8., 12. a 13. místě. Na hasičských závodech jsme někdy vyhráli (poháry...), někdy ne.

Jsou lidé, se kterými se scházíš, příjemní? Máš I nějakého „nepřítele“?

Tak asi všechno má své klady i zápory. Na „horolezáku“ mi pár lidí vadí, ale naštěstí tam nejsou pořád. U hasičů žádného „nepřítele“ nemám, akorát mi vadí, když se začne kdokoliv o čemkoliv hádat.

Ptala se Terka

Höveler – IV. Bousovský pohár

Již 4. ročník jezdeckých westernových soutěží se uskuteční v sobotu 28. dubna v jezdeckém areálu v Horním Bousově.

Neopakovatelná podívaná nejen pro milovníky koní! Tak by se dala charakterizovat akce, která se uskuteční v sobotu 28. dubna od 10 hodin v jezdeckém areálu v Horním Bousově. Bousovský pohár ve westernových jezdeckých soutěžích letos čeká čtvrtý ročník. Návštěvníkům se naskytne zajímavá podívaná na rozmanité disciplíny, kterými v dávných dobách kovbojové poměřovali své dovednosti, přičemž v současnosti se tato tradice snoubí s elegancí a noblesou soutěžících jezdců i koní. Při závodech bude možné shlédnout um jezdců z celé ČR, v čele s několika úspěšnými účastníky MČR 2011.

Diváci budou moci zhlédnout nejen soutěže hodnotící pohyb koně, ale i soutěže odhalující přesnost koní v překonávání nejrůznějších překážek. Vrcholem Höveler - 4. ročníku Bousovského poháru ve westernových jezdeckých soutěžích budou pro diváka dozajista nejatraktivnější rychlostní soutěže, jež bývají součástí rodeo her a originální rychlostní disciplína speed race, která vznikla právě na hornobousovských závodech a v letošním roce již bude jako jedna z disciplín na MČR.

Návštěvníci, kteří v sobotu dorazí do Horního Bousova, si mohou pochutnat na výborném občerstvení a rovněž si budou moci odnést různé výhry v rámci soutěží o ceny.

Chcete nám pomoci?

Máš doma mazlíčka? Bezmezně ho miluješ? Točí se ti hlava při představě opuštěného pejska nebo kočičky třesoucí se zimou pod mostem? Tak neváhej, přečti si článek a pomoz jim . . .

V různých zemích světa existují různé aukce na podporu útulků. Chceš pomoci? Přidej se k aukci! Na internetu si najdi stránku, která se nazývá www.aukctibet.cz.

Jak to funguje . . .

Aukce Tibet funguje jako klasická internetová aukce. Vytěžené peníze nejdou do kapsy žádnému človíčkovi, ale všechny jsou investovány do záchrany, zdraví, papání a krásného života všech zvířátek v Útulku Tibet. Výrobky v aukci jsou dary od lidí, kteří chtějí touto formou pomoci a přispět na činnost Útulku Tibet. Pokud se rozhodneš věnovat nějaké výrobky do aukce, můžeš takto učinit buď osobně a nebo poštou na adresu Útulku Tibet o.s..

Jaké typy aukcí se zde nalézají?

Jsou tu např. aukce knižní, rychlé aukce (což je něco jako SECONDHAND) a pak tu jsou už jen aukce, kde jeden přehazuje přes druhého . . . Informace o čísle účtu, na který se posílají peníze, najdete v rubrice KONTAKTY.

Vyjed'te si na výlet . . .

. . . a nemusí to být nikam daleko. Kousek od Dolního Bousova jsou Řitonicce. To ví každý. Ale ne všichni vědí, že se tu nalézá zajímavá architektonická památka. Stojí zde původní gotický kostel. Obec působí vcelku klidným dojmem a projíždějící návštěvník jistě netuší, jaká perla historie se v ní skrývá. Kostel stojí na vyvýšeném místě a vedle něj je umístěna dřevěná zvonice. Ke kostelu vede dlouhé schodiště.

Kostel, původně gotický, pochází z druhé poloviny 14. století, v letech 1669 a 1709 byl přestavěn do barokní podoby. Po stranách a na štítu jsou sochy sv. Jana Nepomuckého a sv. Josefa. Ve štítu stojí socha Panny Marie, dílo hořické kamenické školy. Na jižní straně je portál, v kterém je vsazen náhrobek Bibrštejnů ze 16. století.

Zařízení kostela z roku 1901 je ve stylu pseudogotiky. Z původního barokního zařízení se dochovala barokní socha anděla. Naleznete zde vzácné varhany, dále potom několik náhrobků ze 16. – 18. století. Varhany darovala řitonickému kostelu slavná pěvkyně Ema Destinová, když pobývala na zámku v Domousnicích.

VTÍPKY . . .

Ptá se otec na třídní schůzce: "Je to pravda, že náš syn mívá originální nápady?" "Ano," přisvědčuje učitel, "zejména v pravopise!"

Tři čeští kluci ve Vídni se jdou ubytovat do hotelu. Žena na recepci na ně mluví německy. Dva z nich nerozumí, jen Pepíček začne říkat: "Ja.. ja..." zatímco recepční hovoří. Když domluví, ptají se ho ostatní, co říkala. "Ja.. ja.. já neumím německy."

"Tak, co jste dnes dělali ve škole, Pepíčku?" "Stáli na jedné noze." "Jako čápi?" "Ne, jako blbci!"

Příběhne Pepíček domů a ptá se: "Tati, co je to mozek?"

"Dej mi pokoj, já mám v hlavě úplně jiné věci!"

Pan učitel v hodině fyziky se zeptá žáků: "Víte děti, jak pomocí vody získat světlo?"

Pepíček vykřikne: "Stačí umýt okna, pane učiteli!"

Na vydání tohoto čísla se podílely: Mgr. I. Mendlíková, K. Horylová, A. Kolková, G. Závorková, T. Zítková, K. Podzimková, K. Staňková, K. Nováková, S. Kalenská, B. Ouředíčková, K. Rudavská, V. Kalinová
Ilustrace: žáci 7.třídy

Cena: 10,- Kč